

Arrest

nr. 229 470 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Fulani origine geboren te Monrovia. U verklaart geen volle broers of zussen te hebben. Op 29 mei 2012 is uw vader overleden. Na zijn dood diende uw moeder, volgens de traditie, met zijn broer te trouwen. U woonde tot u uw high school afmaakte bij uw ouders in Cape Mount, daarna bent u op eigen initiatief vertrokken naar Monrovia. U wou niet langer bij uw familie wonen die u dwong de islam aan te hangen en de culturele tradities te volgen. U had op school het christendom leren kennen en voelde zich hier meer toe aangetrokken. Eens in Monrovia heeft u zich dan ook volledig bekeerd.

U ging er zelfstandig wonen en leerde er de vader van uw dochter kennen. Toen u zwanger werd liet hij u echter in de steek. U bent op 08 mei 2014 bevallen van uw dochter V. G.. In Monrovia had u een eigen zaak in tweedehandsschoenen. Dit liep goed en u had er een goed leven. In juni 2019 kreeg u een telefoontje van uw tante. Ze zei u dat uw moeder ernstig ziek was en u wou zien. U ging daarop onmiddellijk naar Cape Mount en bracht uw dochter onder bij een vriendin. Toen u in Cape Mount aankwam zag u dat uw moeder helemaal niet ziek was, zij zat wel te huilen. U vroeg wat er aan de hand was maar niemand wou u verdere uitleg verschaffen. Ze boden u te eten aan en het volgende dat u weet was dat u wakker werd in de bosjes van de Sande-genootschap. U beseftte dat ze u wilden besnijden en initiëren en sloeg op de vlucht. U vluchtte tot aan de grens met Sierra Leone. Daar vond u een vrouw die bereid was u te helpen. Zij was een week uiterst aardig tegen u en gaf u te eten. Na een week zei zij echter dat zij u niet langer kon onderhouden en verlangde zij van u dat u met mannen sliep om op die manier in uw onderhoud te voorzien. U wou dit niet, wat er voor zorgde dat zij niet langer voor u wou instaan. Een jongen die eveneens in het huis verbleef hielp u daarop om eten te kopen. Toen u naar de markt ging vond u een tas met daarin Italiaanse reisdocumenten op naam van een vrouw uit Sierra Leone. Deze jongen raadde u aan deze documenten te gebruiken om naar Europa te reizen. Jullie gingen met deze documenten naar Sierra Leone en vroegen er een paspoort aan. U maakte een regeling voor uw dochter en in oktober 2019 reisde u daarop per vliegtuig naar België. U kwam op 07 oktober 2019 aan in België. U werd tegengehouden op de luchthaven omdat u niet in het bezit was van de nodige reisdocumenten en diende op dat moment een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u geen documenten neer, u laat enkel uw schrift waar u uw zaken in bijhoudt en foto's van uw dochter zien.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw familie die u tegen uw wil willen initiëren binnen de Sande-genootschap waar u vreest besneden te worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw familie u actief zou opsporen en vervolgen om u te dwingen zich bij deze genootschap aan te sluiten.

Uw geloofwaardigheid vervolging te vrezen vanwege uw familie wordt fundamenteel ondermijnd door het gegeven dat uw familie op geen enkele manier blijkt geeft inspanningen te hebben geleverd om u van hun levenswijze te overtuigen. U leeft namelijk al geruime tijd buiten de invloedssfeer van uw familie. U verklaart eens afgestudeerd uw ouderlijke thuis te hebben verlaten, sindsdien steeds in Monrovia te hebben gewoond en amper nog contact te hebben onderhouden met uw familie in Cape Mount (notities persoonlijk onderhoud dd 29.10.2019 (verder CGVS) p.5). U keerde nooit meer terug naar Cape Mount en had maximaal één keer per week telefonisch contact met uw moeder (CGVS p.7). U geeft niet aan ook maar enige problemen met hen te hebben gekend in de periode dat u in Monrovia woonde. U verklaart dat uw familie u weliswaar probeerde te vinden maar hier niet in slaagde. **Uit uw verklaringen komt echter niet naar voren dat zij verregaande inspanningen leverden om u op te sporen.** Het enige wat zij deden was mensen in Monrovia vragen of zij u gezien hadden, maar zij zouden nooit te weten zijn gekomen waar u verbleef en hebben u uiteindelijk gerust gelaten (CGVS p.11). Nooit zouden zij getracht hebben u op enige andere manier te bereiken. U verklaart dat uw moeder uw telefoonnummer had sinds begin 2019, maar tot zij u in juni 2019 belden om u terug naar Cape Mount te lokken zouden zij u nooit opgebeld hebben. U verklaart eveneens dat het feit dat mensen naar u uitkeken op geen enkele manier enig probleem voor u veroorzaakte (CGVS p.21). **Dit zorgt er dan ook voor dat er geen enkel geloof wordt gehecht aan uw verklaringen dat uw familie moeite zou doen om hun verloren dochter terug te halen.** Ook uw moeder kreeg geen noemenswaardige problemen omdat haar dochter de familie verliet, u verklaart dat zij hier nooit over klaagde (CGVS p.11). Hieruit kan allerm minst geconcludeerd worden dat zij verregaande inspanningen zouden geleverd hebben om u terug bij de familie en hun tradities te betrekken.

Dit is des te opmerkelijk aangezien u reeds in 2014 bevallen bent van uw dochter, zodoende was er vanuit hun oogpunt al voldoende reden om u tot de orde te roepen. U verklaart namelijk dat een kind buiten het huwelijk krijgen onaanvaardbaar is voor hen (CGVS p.5). Uw moeder zou hier van op de hoogte zijn maar zou hier volgens uw verklaringen nooit ook maar iets over hebben gezegd. U verklaart dat ze er niets over zei, er geen mening over heeft en dat het uw keuze betreft (CGVS p.12). U ziet uw moeder nochtans als iemand die zich heeft neergelegd bij het 'systeem' van uw familie, waarmee u er op doelt dat zij ook hun tradities naleeft (CGVS p.7 en p.11). Bijgevolg is het opmerkelijk dat zij zou vernemen dat u een kind kreeg en zij hier op geen enkele manier haar mening over zou geven. Bovendien zou uw moeder in de contacten die u met haar had nooit iets laten vallen hebben over het standpunt van uw familie op uw levenswijze. Indien uw familie een zodanig traditionele familie betreft als u dit laat uitschijnen valt het moeilijk aan te nemen dat uw levenskeuzes in Monrovia nooit ter sprake zouden zijn gekomen. **Zodoende is uw band en uw contacten met uw familie niet van die aard dat er kan worden aangenomen dat zij alsnog enige stappen zouden ondernemen om u in hun invloedssfeer terug te brengen. Het feit dat zij daar geruime tijd geen enkele interesse in toonden ondermijnt de geloofwaardigheid dat zij dit alsnog zonder enige aanleiding onder dwang trachten te bekomen.** Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat u niet consequent bent omtrent de reden waarom u uw familie heeft verlaten, wat de houding van uw familie tegenover u verder ondergraaft. Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat u verstoten werd uit de familie omdat u het christendom verkoos boven de islam (vragenlijst CGVS vraag 5), geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal aan zelf thuis te zijn weggelopen omdat u het er niet langer uithield (CGVS p.10). Deze tegenstrijdigheid werpt opnieuw een ander licht op de gevolgen die een afkeuring door uw familie zou kunnen teweegbrengen en ondergraaft opnieuw de verdere gevolgen die deze afkeuring zou kunnen veroorzaken.

Evenmin slaagt u er in te overtuigen dat er uiteindelijk ook maar enige stappen ondernomen werden om u terug te brengen naar hun tradities. Het ondermijnt daarbij uw geloofwaardigheid dat u er niet in slaagt aan te geven wat de specifieke aanleiding zou kunnen zijn dat zij alsnog verregaande stappen ondernamen om u terug te brengen naar het dorp om een initiatie te laten ondergaan. U woonde al zes jaar in Monrovia zonder dat zij ook maar enig initiatief namen om u er toe te brengen naar Cape Mount terug te brengen. U verklaart namelijk dat u op geen enkel moment eerder al werd gevraagd om naar Cape Mount terug te keren (CGVS p.21). Waar u verklaart dat zij dit niet eerder vroegen en u onder een valse pretext naar het dorp hadden gelokt omdat zij al wisten dat u niet akkoord zou gaan met hun voorstel (CGVS p.21-22), verklaart dit onvoldoende het feit dat u aangeeft dat er al die jaren nooit op ook maar enige manier u werd gevraagd zich terug tot de familie te wenden. Er kan namelijk worden aangenomen dat vooraleer dergelijke stappen worden ondernomen gepolst zou worden naar uw houding omtrent een bezoek aan het dorp. **Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat uit het niets werd getracht u naar het dorp terug te brengen zonder hier een specifieke aanleiding voor te kunnen aanduiden.** U reikt geen enkele verklaring aan voor het feit dat zij na al die tijd dergelijke stappen zouden ondernemen, of voor het feit dat zij deze stappen niet eerder zouden hebben genomen (CGVS p.22). **Bovendien ondermijnen uw verklaringen dat er nog nooit eerder sprake was van een initiatie in de Sande-genootschap uw geloofwaardigheid dat uw familie u hiertoe zou dwingen.** U verklaart toen u nog in Cape Mount verbleef hier op geen enkel moment op te zijn aangesproken. Opnieuw verwijst u naar het feit dat zij op de hoogte waren dat u hier niet akkoord mee zou gaan, wat er voor zorgde dat zij dit niet ter sprake brachten (CGVS p.22). En opnieuw is deze verklaring niet afdoende om aan te tonen dat uit het niets deze stappen zouden zijn ondernomen om u binnen dit genootschap te initiëren. **Dit knelt des te meer gezien uw leeftijd.** Uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (28 too many – Country profile: FGM in Liberia – dec 2014) blijkt namelijk dat de gemiddelde leeftijd waarop meisjes binnen Sande worden geïnitieerd en besneden niet hoger ligt dan 20 jaar. U was op het moment dat zij u een initiatie wilden laten ondergaan reeds 26 jaar oud, zodoende reeds ruimschoots voorbij de leeftijd waarop doorgaans deze praktijk plaatsvindt, wat het opnieuw des te opmerkelijk maakt dat hier alsnog zou zijn op aangedrongen.

Volledigheidshalve wordt eveneens gewezen op het feit dat het algemene prevalentiepercentage voor besnijdenis en derhalve eveneens initiatie binnen de Sande-genootschap geschat wordt op 44,4%, met een verhoogd percentage tot 67,9% in de regio waar uw familie zou verblijven. Hieruit volgt dat nog steeds één op drie meisjes er geen risico loopt besneden of geïnitieerd te worden. Zodoende dient u dit risico in uw concreet geval aannemelijk te maken, waar u niet in slaagt. Bovendien verklaart u dat de familie van uw moeder afkomstig is uit Maryland (CGVS p.9), een regio waar volgens de toegevoegde informatie nog geen 2% van de vrouwen besneden zouden zijn en bij de Sande-genootschap horen. Dit maakt het des te opmerkelijker dat u verklaart dat uw moeder wel tot dit genootschap zou behoren en eveneens besneden zou zijn. Uw verklaringen zijn dan ook onvoldoende om aan te nemen dat dit risico in uwen hoofde zou bestaan.

Ook uw verklaringen omtrent de manier waarop u verdere vervolging zou vrezen omdat u uit deze genootschap ontsnapt zou zijn, zijn niet aannemelijk te noemen. Indien er al enig risico zou bestaan dat u gedwongen werd om geïnitieerd te worden, wat niet wordt aangenomen, dan nog kan u niet overtuigen omwille van deze weigering verregaande gevolgen te kennen. **U slaagt er namelijk niet in aan te tonen dat uw familie nog verdere inspanningen zouden leveren om u te dwingen deze initiatie te ondergaan. Opnieuw slaagt u er niet in aan te geven welke gevolgen u vreest omwille van uw weigering.** U verklaart dat naar u gezocht werd nadat u uit de Sande-bush bent weggelopen, maar kunt dit geenszins concreet maken. U verklaart dat mensen naar uw huis kwamen om naar u te vragen, wat u van een buurvrouw zou hebben vernomen (CGVS p.24). Dit betreft echter de enige indicatie die u er van overtuigt dat zij actief naar u op zoek zouden gaan. U kan geen enkel ander incident aanduiden wat er op zou kunnen wijzen dat uw familie actief naar u op zoek ging. Andere van uw vrienden werden niet benaderd en ook de vriendin waar u dochter bij verblijft had geen enkel contact met uw familie. Dit terwijl u verklaart dat zij uw telefoon hadden afgenomen en op die manier wel degelijk de mogelijkheid hebben om andere van uw contacten of vrienden te benaderen om u te lokaliseren (CGVS p.24). **U overtuigt dan ook niet dat uw familie enige wil heeft om u op te sporen om u bij hen terug te brengen en u niet opnieuw los van uw familie in Liberia zou kunnen verblijven.** U blijft namelijk steken in uiterst vage verklaringen dat zij u zouden blijven opjagen zonder dit ook maar enigszins concreet te kunnen maken. U verklaart dat zij alles in het werk zullen stellen om u er terug te brengen maar niet te weten welke stappen zij dan concreet zouden ondernemen. U verwijst daarbij naar het feit dat zij al een uitvlucht gebruikten om terug naar het dorp te lokken om aan te tonen dat zij bereid zijn hierin ver te gaan en 'alle middelen' zullen inzetten om u te vinden (CGVS p.26-27). Het gegeven dat u niet weet aan te tonen welke andere middelen u concreet vreest, die zij zouden kunnen inzetten, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder opgevolgd te zullen worden door uw familie. **Daarnaast haalt u eveneens een vrees aan gedwongen te worden uitgehuwelijkt door uw familie. U kadert deze vrees echter volledig binnen het kader van uw initiatie en het traditionele milieu waar u gedwongen zou worden naar terug te keren.** Aangezien hierboven reeds werd geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw familie u zou dwingen hun tradities aan te hangen, wordt evenmin aan dit gedwongen huwelijk enig geloof gehecht. **Bovendien verwijst u louter naar de traditie zonder dit huwelijk ook maar enigszins concreet te maken.** Meer nog, niemand zou u hier nog maar iets over gezegd hebben en er zou nog geen huwelijkskandidaat voor u zijn uitgezocht (CGVS p.24-25). U gaat er dan ook louter op basis van de traditie van uit dat dit u te wachten zou staan, wat geen enkel element inhoudt dat deze praktijk ook concreet op u zou worden toegepast.

Uit bovenstaande komt duidelijk naar voren dat er niet kan worden aangenomen dat u enige vervolging zou dienen te vrezen ten aanzien van uw familie omdat u zich niet aan hun tradities zou houden en zij u hiertoe zouden dwingen.

Waar u verklaart ook te vrezen voor de vrouw waar u voor uw vertrek uit Liberia bij verbleef en u dwong zich te prostitueren om u in uw levensonderhoud te voorzien, dient opgemerkt dat ook op dat vlak niet wordt ingezien op welke manier een vrees voor deze vrouw vervolging zou kunnen uitmaken. Vooreerst haalt u dit zelf niet spontaan als problematisch aan wanneer naar uw redenen tot uw vertrek uit het land wordt gevraagd. U verklaart enkel omwille van de problemen met uw familie het land te hebben verlaten en er geen andere redenen of problemen aanleiding gaven tot dit besluit (CGVS p.20). Bovendien bleef u vrijwillig bij deze vrouw. U kwam er terecht toen u op de vlucht zou zijn geweest maar besloot er twee maanden lang, tot aan uw vertrek, te verblijven. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat zij u tegenhield er te vertrekken (CGVS p.27). Waar u verklaart omwille van haar problemen te zullen kennen kan u enkel vaagweg aangeven dat ook zij naar u zal uitkijken, opnieuw zonder dit ook maar op enige manier concreet te maken (CGVS p.28). Zodoende kan ook uw verblijf bij deze vrouw niet weerhouden worden als een element op basis waarvan u internationale bescherming kan worden verleend.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat het voor u geen enkel probleem vormt om als alleenstaande vrouw in Liberia te leven. U laat niet na te benadrukken dat tot deze vermeende problemen zich voordeden u goed voor zichzelf kon zorgen. U verklaart dat alles prima met u ging, dat u voor uw dochter kon zorgen en haar naar school sturen, u voldoende van uw zaak kon leven en met het geld dat u verdiende uw huur en uw rekeningen kon betalen (CGVS p.5-6). **Zodoende kan u allerminst worden beschouwd als een kwetsbare vrouw die bij een terugkeer naar Liberia in een dergelijke situatie zou terecht kunnen komen dat dit aanleiding zou kunnen geven tot de vluchtelingenstatus.** De foto's van uw dochter en uw schrift met uw zakelijke notities bevestigen alleen maar dat u in staat bent voor uzelf en uw dochter te zorgen en zich van een inkomen kan voorzien.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van

ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 november 2019 een schending aan van “artikel 3 EVRM Schending van artikel 48/2 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

Zij bespreekt de vier elementen van de vluchtelingendefinitie en meent dat zij hieraan voldoet en zij wijst erop dat haar identiteit en afkomst niet betwist wordt.

Verzoekster legt uit dat zij de familiale woning al jaren heeft verlaten, “puur uit angst en omdat zij het risico niet wil lopen” dat zij zal worden besneden, dat zij in 2013 naar Monrovia trok en door vrienden geholpen werd tot wanneer ze haar zaak opstartte en dat zij al die tijd kon “genieten van de hulp en bescherming van haar vrienden, gezien zij werd achterna gezeten door haar familie”. Waar de commissaris-generaal stelt dat “de band en de contacten tussen verzoekster en haar familie niet van die aard zijn dat er kan aangenomen worden dat de familie bepaalde stappen zou nemen om haar naar hun invloedssfeer te lokken”, acht zij dit “allerminst ernstig” en “een flagrante schending van artikel 3 EVRM”.

Zij benadrukt dat vrouwelijke genitale verminking “wordt beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling EN als een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève” en dat “het niet alleen het ondergaan zelf, maar wel de vrees voor de toekomst [is] die minstens ernstig dient te worden onderzocht” zoals zou blijken uit rechtspraak van de Raad. Zij stelt dat de commissaris-generaal zelf erkent “dat VGV voorkomt in het land van herkomst, Liberia”.

Volgens verzoekster “is een aanvraag geloofwaardig wanneer er een coherent en plausibel verhaal wordt gegeven, waarbij geen noemenswaardige tegenstrijdigheden worden vastgesteld (UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, p. 3)”, aanvaardt het EHRM “een bepaalde graad van incoherentie in de verklaringen en de documenten die worden ingediend zolang deze de algemene geloofwaardigheid niet in het gedrang brengen” en “dient het voordeel van de twijfel te worden verleend vanwege de objectiviteit van de situatie in het land van herkomst en gezien de ernst van de mogelijke vervolging”.

Wat betreft verzoeksters tegenstrijdige verklaringen aangaande haar vertrek uit haar ouderlijk huis, benadrukt zij dat de verandering van religie “zeer belangrijk [is] en al zeker in het land van herkomst van verzoekster”. Zij legt uit dat zij haar familie verlaten heeft “omdat ze besloot Christen te zijn en niet langer de opvattingen van de familie na te leven”, wat volgens verzoekster onvoldoende onderzocht werd, waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Liberia uit vrees gedwongen te worden geïnitieerd bij de Sande-genootschap, waar zij besneden en uitgehuwelijkt zou worden. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters relaas.

2.3.2. Zo maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar familie haar tegen haar wil zou willen initiëren in de traditionele Sande-genootschap. De bewering dat haar familie haar in juni 2019 met een smoes naar Cape Mount lokte, is immers geenszins verzoenbaar met haar overige verklaringen. Zo liet verzoekster optekenen dat zij na het afronden van haar middelbare school (volgens verzoekster afwisselend in 2013, 2014 of in 2018; notities, p. 4, 5, 7) dan wel na het overlijden van haar vader (volgens verzoekster in 2012; notities, p. 7; volgens het verzoekschrift in 2013) haar ouderlijk huis verliet en naar Monrovia trok, waarna zij nog maar beperkte contacten had met haar familie (notities, p. 5-7) en zij ook nooit meer terugkeerde naar Cape Mount (notities, p. 7). Voorts beviel verzoekster in 2014 van een buitenhuwelijks kind, wat volgens verzoekster onaanvaardbaar zou zijn voor haar familie (notities, p. 5), maar maakte haar moeder nooit enige opmerking over het kind of over verzoeksters levensstijl (notities, p. 12).

De uitleg van verzoekster, dat haar moeder haar hierover nooit aansprak omdat zij hierover geen mening had en het verzoeksters eigen keuze betreft (notities, p. 5), kan slechts bevestigen dat verzoekster als zelfstandige vrouw wordt aanzien die haar eigen haar leven uitbouwt zonder inmenging van haar ouders. Dit staat logischerwijze haaks op de bewering dat haar familie haar vervolgens jaren later hun tradities zouden willen opdringen door haar met een list naar Cape Mount te lokken en haar vervolgens te ontvoeren. Voorts kan slechts vastgesteld worden dat uit verzoeksters overige verklaringen inderdaad kan blijken dat haar familie nooit eerder ernstige stappen ondernam om haar in Monrovia op te zoeken (notities, p. 11). Verzoekster beweerde weliswaar dat haar familie in Monrovia zou hebben rondgevraagd of zij verzoekster gezien hadden (notities, p. 11), maar verzoekster zou nooit eerder verontrust zijn in haar jarenlange verblijf aldaar. Haar familie had haar eerder ook nog nooit simpelweg gevraagd om terug te keren naar Cape Mount (notities, p. 21-22). Ook toen zij nog in Cape Mount woonde, werd haar nooit gevraagd op zich bij de Sande-genootschap aan te sluiten (notities, p. 25). Verzoekster kan evenmin verklaren waarom haar familie dan in juni 2019 opeens dergelijke verregaande stappen zou ondernemen om verzoekster te doen terugkeren (notities, p. 22).

2.3.3. Gezien verzoeksters vrees voor besnijdenis en voor (louter hypothetische) uithuwelijking kadert binnen haar gedwongen initiatie bij de Sande-genootschap, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

2.3.4. Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat vrouwelijke genitale verminking “*wordt beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling EN als een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève*” en dat “*het niet alleen het ondergaan zelf, maar wel de vrees voor de toekomst [is] die minstens ernstig dient te worden onderzocht*” zoals zou blijken uit rechtspraak van de Raad, en dat de commissaris-generaal zelf erkent “*dat VGV voorkomt in het land van herkomst, Liberia*”, wijst de Raad op de informatie in het administratief dossier dienaangaande (“*28 too many – Country profile, FGM in Liberia – december 2014*”).

Hieruit blijkt dat de algemene prevalentiegraad van FGM in Liberia 44,4% en in de regio van haar familie 67,9% bedraagt en bovendien een dalende trend heeft. Voornoemde informatie stelt tevens eenduidig dat de praktijk van FGM in Liberia samengaat met het toetreden tot de geheime genootschap van de Sande. De gemiddelde leeftijd van meisjes die geïnitieerd en besneden worden ligt volgens deze informatie niet hoger dan 20 jaar, terwijl verzoekster bij haar ontvoering reeds 26 jaar was en moeder was van een kind en dus geen maagd meer was. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de algemene en objectieve informatie over FGM in Liberia verzoeksters asielrelaas evenmin ondersteunen.

2.3.5. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde vrees voor de vrouw bij wie zij na haar vlucht onderdook, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster vrijwillig twee maanden lang bij deze vrouw verbleef, dat zij niet werd tegengehouden om te vertrekken en dat zij ook niet concreet kan aangeven waarom de vrouw haar bij een terugkeer zou viseren (notities p. 27-28).

2.3.6. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangehaald dat de verandering van religie *“zeer belangrijk [is] en al zeker in het land van herkomst van verzoekster”* en dat zij haar familie verlaten heeft *“omdat ze besloot Christen te zijn en niet langer de opvattingen van de familie na te leven”*, wat volgens verzoekster onvoldoende onderzocht werd, merkt de Raad op dat verzoekster haar bekering tot het christendom zelf nergens aanhaalde als reden waarom zij niet kan terugkeren naar Liberia (vragenlijst DVZ, vraag 5.3, 3.7; notities, p. 19-28). Zij verklaarde aan het einde van haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat er geen andere problemen waren dan degene die zij reeds genoemd had (notities, p. 28). Verzoekster legt ook geen objectieve landeninformatie neer waaruit als zou kunnen blijken dat een bekering in Liberia tot problemen kan leiden.

Het kan de commissaris-generaal dan ook niet verweten worden dit niet (nader) te hebben onderzocht. Bovendien verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat zij in Monrovia goed voor zichzelf en haar kind kon zorgen, dat alles prima met haar ging, dat haar dochter naar school kon gaan en dat zij een eigen zaak had waarvan zij kon leven (notities, p. 5-6). Ook het verzoekschrift geeft aan dat zij bij haar aankomst in Monrovia door vrienden geholpen werd tot wanneer ze haar zaak opstartte en dat zij al die tijd kon *“genieten van de hulp en bescherming van haar vrienden, gezien zij werd achterna gezeten door haar familie”*. Zij stelde een vredevol en gelukkig leven te hebben gehad in Monrovia, zonder problemen (notities, p. 28). Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster bij een terugkeer naar haar verblijfplaats Monrovia enige problemen zal ondervinden omwille van haar bekering tot het christendom en evenmin brengt het verzoekschrift dienaangaande concrete elementen aan.

2.3.7. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Liberia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK